

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Redactor-proprietar: I. S. CODREANU

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —

S U M A R

— Societățile comerciale și industriale din România, de d-l profesor I. Tanovicanu.

JURISPRUDENȚA

— Casație s.-unite: Procurorul general al Curții de casație, recurs în interesul legii în cauza moratoriu primitor pe firma Frații Herzogici (Când instanța judecătorească, prin hotărârea sa, ese din Cercul atribuțiilor sale, amestecându-se în atribuțiile altei instanțe tot judecătorești, judecând tot fără competență o cerere de moratoriu, prin aceasta nu săvârșește excesul de putere vizat de art. 36 din legea C. de casație, părțile în drept putând în asemenea caz să atace cu recurs deciziunea dată fără competență;

— Casație s. II: Dr. P. Silva cu D. I. Negulici (Când se atacă însuși urmărirea, contestația se îndreaptă la instanța care execută hotărârea, iar nu la aceea care a pus titlul executor);

— Tribunalul Olt: I. Maican s. a. cu Ceata Moșnenilor Corbi (Cetile de moșneni, obiectele răzășese, locuitorii impropietăriți și nedivizați, sunt chemați în judecată printr-o singură citație colectivă, iar membrii ei nu figurează în instanța ca individual citați ci sunt socotiți că se reprezintă unul prin alții în numele cetii și pentru ceață);

— Casația din Roma (Moștenitorul, creditor al defunctului, va putea, în urma îndeplinirii prescripției, să-și încaseze creanța sa din bunurile succesiunii. — Săvîrșirea împărțirii nu împiedică prescripția de a fi suspendată), cu o Observație de d-l profesor D. Alexandresco.

— Trib. civil din Douai (Prescripția cincinală se aplică prestațiilor anuale datorite unui ospiciu pentru căutarea sau îngrijirea cuiva) cu o Notă.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

— Casație s. I: No. 1: Succesiune, divizibilitatea ei. — Dacă un coerede poate să reclame întreaga avere succesorilor fără un mandat din partea celorlalți coheredi afară de cazurile de renunțare sau prescripția drepturilor celorlalți coheredi; No. 2: Apel. — Apel introdus la tribunal în contra unei cărți de judecată. — Neîndicarea temeiurilor de drept și de fapt pe care se sprijină apelul. — Dacă în urma acordării unui termen pentru comunicarea lor se mai poate acorda un al doilea termen. — Art. 69, 326 și 333 pr. civ. și art. 98 l. j. oe.

— Casație s. II: No. 1: Faliment. — Vânzarea imobilului falitului. — Ordonanță de adjudicare. — Recurs în casație. — Neadmisibilitate. — Art. 803 și 810 c. com.

— Casație s. III: No. 1: Contencios administrativ. Căpitan contabil la corpul gendarmieriei rurale. — Dacă se bucură de stabilitate. — Art. 7 și 8 l. gendarmieriei rurale din 1893 modificată la 1908.

Societățile comerciale și industriale din România

Nu știu dacă va mai fi existând vreo țară în lume în care societățile comerciale și industriale să jefuiască publicul mai cu nerușinare ca la noi. În țările civilizate poporul fiind mai cult știe mai bine să se ferească de cei care vor să-l înșele, iar pe de altă parte magistratura penală e mai vigilentă și mai aspră.

În țările necivilizate, unde hoția ar fi tot așa de lesne ca la noi, clasa cultă n'a ajuns la gradul de abilitate, la care ajuns clasa noastră cultă în arta de a despoia poporul.

La noi însă dacă vom escluse societățile în nume colectiv, cele în comandită și câteva societăți anonime cinstite și care fac o onorabilă derogare la regula generală, restul nu este decât o vastă asociațiune în care sub diferite forme și cu deosebite numiri, cei abili despoae fără scrupul pe cei mai simpli.

Nu mai vorbesc de trustul zahărului, al hârtiei și al asigurărilor, în care câți-va industriași privilegiați ajutați de complicitatea plătită a politicianilor, jefuesc ca în Vlășia întreaga țară românească, pe bogat și pe sărac, ce e drept în mod proporțional.

Dar în multe din celelalte societăți cu răspundere limitată credeți că nu este același lucru?

De multe ori fascinați de câțigurile scandaloase ale trusturilor, unii încearcă să creeze societăți rivale. Dacă nu reușesc bieții acționari își văd economiile lor perdute, iar dacă reușesc, o ploae de dividende și jetoane cade pe capul administratorilor și o nouă căpușă pe trupul societății. Câștigul cel mare e dar pe capul înțelepților, iar riscurile sunt lotul naivilor!

Mi amintesc de o societate de asigurare, care încasase sume frumoase dela naivi, iar când a fost vorba să plătească, s'a mulțumit să plătească.... un avocat abil care dupa ce a condus procesul cu șicane timp de doi ani, a mărturisit în urmă că societatea este insolubilă. Biata clientă, era o doamnă săracă, s'a ales în loc de plata sinistrului, cu sdruinc, emoțiuni și cheltueli de proces, toate suferite și pierdute fără folos!

Astfel merg lucrurile în țara noastră. De ce? Fiindcă moravurile și justiția sunt foarte îngăduitoare. Atât de multe hoții s'au făcut și se fac în țara românească încât una mai mult or mai puțin nu impresionează pe nimeni!

Se pare că la noi s'a obliterat simțul revoltei sufletești pentru actele necinstite.

Voi da un exemplu, care mi se va permite să fie anonim ca și societatea, pentru a vedea cum se petrec lucrurile în buna noastră țară.

Se înființează o societate cooperativă al cărui scop

erea de a procura atât acționarilor cât și altor persoane obiecte de consumațiune.

Societatea merge admirabil: e destul să spunem că în ultimii 4 ani, vânzarea, care cifrează cu milioane aproape s'a îndoit.

Ce credeți că fac administratorii?

De ar fi fost perdere, ei care înaintea tutulor sunt în curent cu afacerile societății, și-ar fi înstreinat acțiunile și-ar fi fugit din consiliul de administrație.

Afacerile societății mergând bine, 'mi place să recunosc că și dânsii au contribuit la acest rezultat, administratorii procedează în sens contrariu, acaparând acțiunile și înfigându-se în administrațiune din care nu vor să iese ca dintr'o cetate.

Acest lucru de altmintreala e foarte legitim; e natural ca administratorii să cumpere acțiuni ale unei societăți care ei știu că e bine condusă, și iarăși e foarte natural ca să țină să fie administratorii unei societăți în care ei sunt importanți acționari.

Până aci dar totul e corect, și cum mie 'mi place să recunosc chiar la cei răi părțile lor bune, recunosc că nicio învinuire nu se poate adresa administratorilor din această cauză.

Dar administratorii au mers mai departe și de aci au eșit din lege și au apucat pe căile obișnuite ale societăților anonime românești.

Legea comercială și statutele societății prevăzând că membrii societății nu pot posedă mai mult de 200 de acțiuni (de oarece cooperativele nu sunt societăți de câștiguri pentru capitaliști, ci mijloace de eftenirea traiului), administratorii societăților au eludat legea și statutele cumpărând acțiuni peste cifra legală, pe numele copiilor, mamelor, soțiilor și altor persoane, absolut fără nicio avere personală.

Aceasta de-a începe să fie incorect, fiindcă aceia ce legea nu permite direct, de sigur că ea nu permite nici indirect.

Însă dela o călcare a legii, oricât de mică, isvorăsc totdeauna alte călcări de lege mari și numeroase. Administratorii societății tinzând a acapara toate acțiunile societății, transformă o societate cooperativă, pe care legea o privilegiază din cauza caracterului său popular, în o societate capitalistă în nume colectiv, căreia legea nu-i acordă aceleași favoruri.

Aceasta este iarăși o violare a legii, dar până aci tot nu a început jăfuirea acționarilor.

Însă administratorii merg mai departe.

Odată transformată societatea în participare în o societate în nume colectiv a câtorva familii, ea nu se mai preocupă de eftenirea obiectelor de consumație pentru acționari, ci caută să câștige cu orice preț și cât mai mult. În zadar asociații serioși cer în adunarea generală ca, ținându-se seamă de scopul societății, să pună prețuri mai mici pe obiectele de consumare, cel puțin pentru acționari; cuvântul lor nu e ținut în seama de administratori, care 'și fabrică adunări generale într'un mod ilegal, cum vom arăta îndată.

Dar administratorii nu se opresc aci.

Void să acaparaze din ce în ce mai mult, dânsii și familiile lor, acțiunile, nu distribuiesc întregul dividend acționarilor, ci pun la rezervă ori reportează pe anul viitor sume egale or chiar mai mari decât cele distribuite ca dividend. Astfel rezerva, care conform statutelor trebuie să fie 10 %, ajunge uneori să fie 40 %, iar dividendul care trebuie să fie 60 % este redus la 30 %.

Rezultatul!

Rezultatul este că acționarii, care nu cunosc abilitatea consiliului de administrațiune, vând acțiunile pe baza dividendului distribuit, iar nu al dividendului real, iar acțiunile le cumpără membrii consiliului de administrație și familiile lor. Cu această procedură, pe de o parte dividendul nu se dă celui în drept, adică aceluia care a avut acțiunea în timpul anului, iar pe de altă parte acesta înșelat perde, nu numai dividendul ce 'i se cuvenea dar e înșelat și asupra prețului real al acțiunii pe care o vinde pe baza dividendului distribuit.

Aici începe arta modernă de a înșela.

Legiitorul pedepsește pe administratorii care distribuiesc dividende fictive, și de sigur că foarte bine face, însă el e neprevăzător fiindcă n'a prevăzut o altă fraudă și aceea foarte periculoasă, *ascunderea, simularea dividendelor reale*. Când această ascundere e făcută în scopul de a pune mai târziu mâna pe aceste dividende și spre a cumpără acțiunile pe preț scăzut și când lucrul se face de administratori, dacă aceasta nu este o înșelătorie modernă, nu mai văd când poate să existe înșelăciune!

Închipuivă câțiva asociați, dintre care unul sau doi având administrarea disimulează o parte din activul societății în scop de a cumpără pe preț mai scăzut părțile coasociaților lor, și apoi după ce le-a cumpărat, împart activul ascuns între dânsii; de sigur că legal vorbind aceasta nu e o hoție, însă moral vorbind, e o curată necorectitudine, ca să nu-i dau alt nume mai drastic.

Mi se va spune însă: de ce nu se dau pe față aceste lucruri în adunarea generală a acționarilor?

Răspunsul e foarte ușor la această întrebare, și rezultă tot din cele ce am spus mai sus.

Administrațiunea având în mâinile sale un mare stoc de acțiuni, cu puține zile înainte de alegeri înstreinează pe la rude și cunoscați intimi parte din aceste acțiuni, și plămăște astfel niște acționari fictivi, care în adunările generale formează majoritatea. Astfel într'o adunare generală 183 din 313 votatori, erau acționari frauduloși, care n'au avut acțiunile decât pentru ca să voteze în adunarea generală. În astfel de împrejurări dela sine s'a înțelege că diriguitorii societății fac ce voesc, fără să se teamă de protestările din adunarea generală.

Odată plecat pe povârnișul alunecos al nelegalității și necorectitudinii, este greu ca cineva să se mai oprească. Acela care începe prin delict, uneori chiar cel

care începe prin simple contravențiuni, termină prin fapte de competență curților cu jurați.

Tot astfel și cu aceia care subtilizează lucrul altuia, odată porniți pe această cale nu se mai opresc, fiindcă după cum spune francezul, apetitul vine mâncând.

Astfel la Societatea cooperativă de care vorbesc, deși încasările aproape s'au îndoit în 4 ani, beneficiul a crescut abia cu o treime, iar dividendă distribuită a crescut cu mai puțin de o treime (de la 279 la 400). În schimb însă diriguitorii societății aproape și au îndoit emolumentele lor (de la 215 la 383). Cu alte cuvinte, înecul cu înecul administratorii, cenzorii și direcțiunea, cu tantieme și jetoane de prezență aproape au ajuns să egaleze dividendul ce se distribue acționarilor (383 față cu 400).

Tot ca o ilustrațiune de ce se poate face în mult bine cîvîntata noastră țară de oameni corecți, voi nota că jetoanele de prezență care în 1908—1909 cifrau numai de 2310, lei peste 4 ani, în 1911—1912 s'au suit la 10180 iar în 1912—1913 la 10740 lei!

Cu alte cuvinte, jetoanele se înmulțesc considerabil, deyin de 5 ori mai numeroase ca 5 ani în urmă, dar ce profită acționarii din aceste numeroase conciliabule ale diriguitorilor societății?

În 4 ani, de unde câștigul era de 4.2%, din cifra vânzărilor, el a scăzut la 3.6%, iar dividendă distribuită care era odinioară 36%, din cifra câștigului a scăzut la 33%.

Cu alte cuvinte deși câștigurile scad în raport cu întinderea operațiunilor societății, deși din câștig se distribuie ca dividendă 33% pe când înainte se distribuia 36%, iar statutele prevăd 60%, diriguitorii societății găsesc totuși cu cale ca ei să-și îndoaie veniturile, urcându-le de la 215 la 383.

Iată cele ce fac oamenii cinstiți în o societate care merge bine, admirabil de bine, în țara românească.

Și încă nu le am spus pe toate!

Ce trebuie dar să facă punșia care înghebează societăți anonime?

Am spus la începutul acestui articol. Dacă societatea merge bine, ei absorb cea mai mare parte din câștigurile societății, dând o mică parte ca vamă politicianilor, iar dacă merge rău lasă toată paguba pe capul acționarilor.

Mi veți obiecta poate că și oamenii cinstiți din societatea de care vorbesc procedează cam în același mod.

Se poate, dar vina nu este a lor, ci a mediului social, care e neprielnic oamenilor cinstiți și îi împinge în calea neorecității. Atmosfera socială a țării noastre e atât de infectată de virusul corupțiunii în cât numai o revoluțiune ar putea-o îndrepta pe calea cea bună. Când aerul e supra încăleat, o fortună e necesară să-l curețe de miasme. Această fortună mântuitoare, am ajuns să o dorească chiar eu de mulți taxat de reacționarism, ca unul ce sunt partizanul asprimei, pedepselor și al constrângerii corporale.

De sigur evoluțiunea e preferabilă revoluțiunii, dar mulți sunt care nemai având speranța la o evoluțiune

bine făcătoare, însă dornici de o mai bună stare socială, sunt siliți să aștepte mântuirea de la revoluțiune. Ei bine, sunt punctul de vedere al moralei sociale, sunt pentru o revoluțiune, fiindcă nu mai văd o altă cale de mântuire.

Sunt desgustat chiar de mulți din oamenii preținși cinstiți.

I. TANOVICIANU.

Inalta Curte de casație și Justiție s. unite

Audiența dela 16 Maiu 1913

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, Prim-presedinte

Procurorul general de pe lângă Inalta Curte de casație, recurs făcut în interesul legii în cauza privitoare pe firma Frați Herșcovici

Recurs în anulațiune — Căzul când Ministrul justiției prin procurorul general al Curții de casație are dreptul să denunțe Curței de casație pentru a fi anulat orice hotărîre și orice act, prin care judecătorii și-ar fi însușit atribuțiuni peste competența lor.

Dreptul de a cere anularea unei hotărîri sau act judecătoresc pentru exces de putere sau ne-competență, fiind recunoscut Ministrului de justiție prin art. 36 din legea Curții de casație, ca o necesitate de a se menține organizația constituțională și independența reciprocă a autorităților de diferite ordine, se exercită atunci când judecătorii depășind atribuțiunile ce le sunt conferite prin legi, intră în domeniul altor puteri, se amestecă în atribuțiunile lor, cum de pildă în atribuțiunile puterii administrative sau în funcțiunile legiuitorului, dând astfel hotărîri și făcând acte cari compromit siguranța statului sau ordinea publică sau turbură ordinea jurisdicțiunilor.

Prin urmare, atunci când instanța judecătorească, prin hotărîrea sa, ese din cercul atribuțiunilor sale, amestecându-se în atribuțiunile altei instanțe tot judecătorești, judecând fără competență o cerere de moratoriu, prin aceasta nu săvârșește excesul de putere vizat de art. 36 din legea Curții de casație, părțile în drept putând în asemenea caz să atace cu recurs deciziunea dată fără competență*).

Deciziunea 7/913. — Respins, ca inadmisibil, recursul făcut de d-l procuror-general de pe lângă Inalta Curte, în urma ordinului d-lui Ministru al Justiției No. 3614/913, în contra deciziunilor comerciale No. 22 și 23/912 ale Curții de apel

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 69/913, pag. 675.

din Iași, s. II, date în proces cu firma Frații Herșcovici din Iași.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier T. Crivăț ;

Pe d-l Procuror general Sc. Popescu, în desvoltarea motivelor cerând anularea ambelor decizii, în subsidiar a cerut casarea în interesul legii.

Deliberând,

Asupra cererii d-lui Procuror general de pe lângă această Înalță Curte în următoarea cuprindere :

«Denumim Înaltei Curți deciziunile comerciale ale Curții de apel din Iași s. II cu No. 22 și 23 din 12 Decembrie 1912, ca date fără competență și cu exces de putere și cerem anularea lor. Textele de lege pe care ne întemeiem acest recurs de anulare sunt art. 31, partea II, al. 2 combinat cu art. 36 din legea Curții de casatie și justiție, iar motivul de recurs este ca Curtea de apel și-a însușit o competență pe care nu o avea dela lege comișând astfel și un exces de putere»

«Întădăvăr Mîlo și S. Isac Herșcovici cooproprietari și reprezentanți firmei Frații Herșcovici din Iași, cari întreprindeau comerțul de manufactură en gros, au cerut Tribunalului acordarea unui moratoriu pentru 6 luni, cerere care le-a fost respinsă prin sentința aceluia Trib. s. III cu No. 175 din 31 Noembrie 1912.

«În același timp din oficiu și după cererea creditorului H. Volcovitz Trib. i-a declarat în stare de faliment prin sentința No. 172 din aceeași zi. Faliții, au atacat cu apel ambele hotărări și Curtea de apel din Iași, secția II prin sentința No. 23 din aceeași zi le ridică și starea de faliment.

«Ori, art. 944 din codul comercial prevede că sentințele date de Trib. de comerț în materie de faliment nu sunt supuse apelului decât în cazurile prevăzute de lege și art. 842 din codul comercial nu acordă acest drept.

«Curtea de apel din Iași primind dar apelul fraților Herșcovici și acordându-le moratorii, și-a însușit o competență pe care nu o avea dela lege, prin urmare, anularea deciziune No. 22 se impune.

«În același timp pe cale de consecință trebuie anulată și deciziunea No. 23, căci Curtea din Iași nu le ridică starea de faliment pe motiv că frații Herșcovici n'ar fi în încetare de plăți, ci numai pentru că dânsa le a acordat moratoriu pe care nu avea drept să-l acorde, cîciace constituie un exces de putere.

Având în vedere că d-l procuror general de pe lângă această Înalță Curte, în urma autorizării ce a primit din partea d-lui Ministru al justiției prin adresa No. 3614 din 11 Februarie 1913, a făcut recurs în contra deciziunilor comerciale cu No. 22 și 23 din 1912 pronunțate de Curtea de apel din Iași s. II-a, în cauza lui Mîlo și Isac Herșcovici ;

Că, de către s. III-a a acestei Înalte Curți, competență să judece recursul, făcându-se divergență iar la judecata în divergență neputându-se forma majoritatea cerută de art. 20 din legea organică a Curții, recursul a fost trimis de secția III prin încheierea No. 409 din 2 Aprilie 1913 în cercetarea și judecata secțiunilor unite astfel cum prescrie citatul art. 21 din legea organică a Înaltei Curți ;

Având în vedere că d-l procuror general își întemeiază acest recurs pe dispozițiunile art. 31, partea II, al. 2 combinat cu art. 36 din legea organică a acestei Înalte Curți ;

Considerând că rezultă din dispozițiunile combinate

ale acestor texte de lege că, Ministrul Justiției, adresându-se prin procurorul general al Curții de casatie, sau de dreptul, sau în urma inițiativei luate de acesta, și fără prejudețul părților interesate, are dreptul să denunțe Curții de casatie, pentru a fi anulate, orice hotărări și orice act prin care judecătorii și-ar fi însușit atribuțiuni peste competența lor și/ar fi comis vreun exces de putere sau delictul de abuz în instruirea lor :

Având în vedere că art. 36 nedând definițiunea cuvîntului «exces de putere», trebuie a se fixa înțelesul acestui cuvînt pentru a se determina cazurile în cari Ministrul Justiției are dreptul d'a cere Curții de casatie anularea unei hotărări sau act judecătoresc pentru exces de putere sau necompetență :

Considerând că dreptul d'a cere anularea unei hotărări sau act judecătoresc pentru exces de putere sau necompetență, fiind recunoscut Ministrului de justiție prin art. 36 din legea Curții de casatie ca o necesitate d'a se menține organizatia constituțională și independența reciprocă a autorităților de diferite ordine, se exercită atunci când judecătorii depășind atribuțiunile ce le sunt conferite prin legi, intră în domeniul apei puteri se amestecă în atribuțiunile lor, cum de pildă în atribuțiunile puterii administrative sau în funcțiunile legiuitorului, dând astfel hotărări și făcând acte cari compromit siguranța Statului sau ordinea publică, sau turbură ordinea jurisdicțiunilor ;

Că prin urmare, atunci când o instanță judecătorească de orice treaptă esind din cercul atribuțiunilor sale, se amestecă în atribuțiunile altei instanțe tot judecătorești, aceea instanță depășește evident competența sa, și cei interesați sunt în drept a reclama la instanța superioară pentru necompetență dar nu săvârșeste un exces de putere în sensul art. 36 din legea Curții de casatie pentru care acest articol autoriză pe Ministrul Justiției a cere Curții de casatie ca să anuleze hotărări sau actul judecătoresc în interesul general al Societății ;

Având în vedere că din deciziunile atacate cu recurs se constată că, pe când comercianții Mîlo și Isac Herșcovici cereau Tribunalului Iași, s. III să le acorde un moratoriu, un creditor al acestei firme cere declararea lor în stare de faliment ;

Că, tribunalul respingînd cererea de moratoriu și declarînd pe numiții comercianți în stare de faliment, acestia au făcut apel atît în contra hotărîrii prin care li se respinge cererea de moratoriu, cît și în contra celeia prin care erau declarați în stare de faliment ; Că Curtea de apel din Iași secțiunea II, prin deciziunile aduse în recurs le-a acordat moratoriu cerut, și ca consecință le a ridicat starea de faliment ;

Considerînd că așa stînd faptele, chiar dacă hotărîrea tribunalului pronunțată asupra unei cereri de moratoriu n'ar fi susceptibilă de apel, după cum se sustine prin motivul de recurs încă nu se poate conchide că instanța de apel, prin aceea că a judecat fără competență cererea de moratoriu, a săvîrșit excesul de putere vizat de art. 36 din legea Curții de casatie, intru cît, într'un asemenea caz, după cum s'a stabilit mai sus, Curtea de apel a depășit numai competența sa, cîciace autoriză pe părțile interesate să atace cu recurs în casatie decizia Curții de apel, ca dată fără competență.

Că prin urmare, de vreme ce Curtea de apel prin deciziunile aduse în recurs, n'a împiedicat cursul justiției, sau mersul și acțiunea guvernului, nici a adus vreun perturbare în atribuțiunile constituționale ale puterilor Statului, recursul făcut de d-l Procuror general în contra citatelor decizii, întemeiat pe art. 36 din legea organică a acestei Înalte Curți este inadmisibil și urmează a fi respins ca atare ;

Considerînd, relativ la cererea subsidiară făcută de d-l Procuror general, ca în cazul când nu s'ar anula deciziile aduse în recurs pe temeiul art. 36 din legea Curții de casatie, ele să fie casate în interesul legii ;

că această cerere nefiind făcută de d-l Procuror general decât în sedința judecării divergenței, ea nu poate fi cercetată de secțiunile unite, ci de secțiunea a III-a a acestei Înalte Curți, și numai în urma unui recurs ce s'ar face de d-l Procuror general, în interesul legii, conform art. 12 din legea Curții de casație.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 5 Decembrie 1912

Președinția d-lui I. DUCA, consilier

Dr. P. Silva cu D. I. Negulici

Contestație. — Atacarea urmăririi însuși. — Îndreptarea contestației la instanța care execută hotărîrea. — Art. 400 procedura civilă.

*Numai contestațiunile privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărîrii ce se execută se îndreaptă la instanța care a înscuvințat titlul executoriu, iar toate celelalte incidente sau contestații ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși se vor îndrepta la instanța care execută hotărîrea *).*

Decizia 269/912. — Casată, după recursul făcut de Dr. P. Silva, deciziunea Curții de apel din București s. I-a No. 166/912, dată în proces cu D. I. Negulici.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcută în cauză de d-l Consilier I. Duca;

Pe d-l avocat P. Borș în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Papazu și Giurenculescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare și violare a art. 400 din cod pr. civilă și exces de putere»

«Onor Curte de apel din București s. I-a prin deciziunea sa No. 166/912, atacată cu acest recurs a reformat sentința Tribunalului Ilfov s. 4 No. 489/912 care ne dăduse câștig de cauză pe motiv că acest tribunal nu era competent să judece contestațiunea mea asupra executării cerută de d-l D. Negulici la Trib. Muscel în virtutea unui act total autentificat și investit cu formula executorie și unde a cerut să fie pus în posesiunea unui imobil situat în capitala București făcându-se executarea adică punerea în posesiune a zisului imobil prin mijlocirea Trib. Ilfov. Temeiurile contestației mele erau patru din care cele dintâi două țineau la conservarea drepturilor mele relative asupra zisului imobil. Onor. Curte de apel statuiază că competente în judecarea și rezolvarea contestațiunii mele nu putea fi Tribunalul Ilfov prin care s'a făcut urmărirea ci Tribunalul Muscel dela care emană titlul autentificat la No. 294/894 și care a pus formula executorie pe acel act.

«Or teoria emisă de Onor Curtea de apel nesocotește principiul și regula determinată precis și categoric de legiuirea noastră».

«Cestiunea deferită caseiției este: care tribunal era competent să mi judece contestațiunea în modul limitat prin declarațiunea ce făcusem în prima instanță».

«Tribunalul Muscel dela care emană titlul autentic și care îl investise cu expedițiunea executorie sau Tribunalul Ilfov prin care se făcea urmărirea imobilului de aici? Nici o îndoială nu încap, că acest din urmă tribunal, adică că Tribunalul Ilfov era competent, cum pe larg vom documenta și proba raportându-ne la genesa legii și la o constanță și nevariată jurisprudență»

«În primul punct reiese ce t.: că aceiași regulă de urmat este la executarea titlurilor autentice ca la executarea hotărîrilor judecătorești, argumente trase din combinațiunea art. 371, 385 și 399 cod. pr. civ. cu art. 49 actuala lege a judecătorilor de ocale și 68 din fosta lege specială»

«Deci art. 400 cod. pr. civ. va fi identic aplicabil în ambele cazuri. Așa fiind tot așa de cert este că eu nu contestam puterea titlului în sine a d-lui Negulici, singurul caz care ar fi atribuit competența jurisdicțiunii Tribunalului Muscel, ci luptam pentru a se anula o urmărire pătată de vicii de procedură și care mă vătămă în drepturile mele, motive ce îndrituiau exclusiv pe Tribunalul Ilfov să judece asemenea contestațiune în virtutea al II-lea al art. 400 din cod. pr. civ. În specie se evidențiază temeinicia recursului nostru prin împrejurarea că Onor Curte de apel își permite să confirme soluția ce emite pe cuvântul punctului al 4-lea din contestațiunea scrisă. Or dovedim cu însăși sentința apelată No. 489/912 că eu am renunțat la acest motiv al 4-lea din petițiunea mea introductivă ca și la motivul III mărginindu-mă a susține numai cele două dintâi motive, absolut relative la violațiunile de formă»

«Cred că nici ar putea fi un exces de putere mai manifest ca în cazul în specie».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care rezultă, că d-l I. Negulici făcând cerere la Tribunalul Muscel de a se executa actul total autentificat de acest tribunal la No. 294/84, prin punerea sa în posesiune asupra imobilului arătat în acel act, constituit totuși soțel sale și care este situat în București Tribunalul Muscel a dispus, ca prin comisie rogatorie către Tribunalul Ilfov să se procedă la executarea menționatului act; că efectuându-se acea comisie, prin punerea în posesie a lui D. I. Negulici, la această executare recurentul Dr. P. Silva face contestație sprijinită pe patru motive, însă mai apoi, înaintea Tribunalului Ilfov, a renunțat la două din acele motive relative la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului actului ce se execută, menționând numai motivul 1 și 2 din contestație relative, întâiul, la neregulata redactare a procesului-verbal de depozitare, întrucât nu se arată în contra cui se face executarea și, al doilea, relativ la greșita îndreptare a executării în persoana sa care este nulul din moștenitorii lui Iorgu Costopol înzestrătorul lui Negulici fără îndeplinirea formalităților cerute de art. 397 pr. civilă. Că Tribunalul Ilfov admite contestația și anulează executarea; că G. I. Negulici făcând apel Curtea de apel din București prin decizia supusă recursului, admite apelul și, în consecință declară rău îndreptată către tribunalul Ilfov contestația făcută de Dr. P. Silva în potrirea executării efectuată de portărelul tribunalului Ilfov;

Având în vedere că pentru a decide astfel Curtea de apel motivează că contestația nu poate fi îndreptată la tribunalul Ilfov, care a statuat asupra ei fără competență ci urma a fi adresată tribunalului Muscel de la care emană titlul executor;

Considerând că după dispozițiile art. 400 pr. civ. contestațiunile care s'ar ridica asupra executării silite, sau între părți sau de către cei de al treilea intereseși, privitoare la înțelesul, întinderea, și aplicarea dispoziti-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 19,913, pag. 227.

vulur hotărârei ce se execută, se vor îndrepta la instanța care a încuviințat titlul executor, iar toate celelalte incidente sau contestații ce s'ar ridica asupra urmăririi însăși se vor îndrepta la instanța care execută hotărârea;

Că în speță, nefiind puse în discuțiune decât incidentele relative la urmărirea silită, asemenea contestațiune avea a fi îndreptată la trib. Ilfov care făcea executarea actuală total, iau nu la trib. Muscel de la care emană titlul executor;

Că Curtea de apel judecând în sens contrar, a interpretat greșit citatul articol așa că motivul de casare e-*le* întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea. casează etc

TRIBUNALUL JUDEȚULUI OLT

Audiența dela 16 Octombrie 1912

Președenția d-lui G. COCEA, președinte

I. Maican ș. a. cu ceata moșnenilor Corbi

Ceată de moșneni. — Reprezentarea ei în justiție. — Considerarea ei ca formând o singură persoană, fiind asemănată persoanelor juridice. — (Art. 75 al. 11 pr. civ.).

O ceată de moșneni există oricâteori locuitorii unei comune sau un număr oarecare de locuitori, sunt legați fără voința lor printr'un interes comun de așa fel, încât cu toții să formeze o colectivitate cu drepturi comune asupra unui lucru decurgând din titluri de proprietate privitoare la întreaga ceată și al cărui obiect este păstrarea și menținerea până la împărțea la lucrului comun.

În cea ce privește acționarea în justiție, îndeplinirea procedurii și reprezentarea înaintea justiției a acestor cete, deși ele nu constituiesc persoane juridice, cu toate acestea potrivit art. 75 al. 11 pr. civ., pentru considerațiuni de utilitate, ele sunt asemănată persoanelor juridice și socotite a forma o singură persoană.

Că, de aceia cetele de moșneni, obștiile răzășești, locuitorii improprietăți și nedivizați, sunt chemați în judecată printr'o singură citație colectivă, iar membrii ei nu figurează în instanță ca individual citați ci sunt socotiți că se reprezintă unul prin alții în numele cetii și pentru ceată.

Tribunalul,

Având în vedere că ceata moșnenilor Corbi, din com. Seaca județului Olt, depunând planul și hotărânicia moșii Belciugata, confirmată prin sentința acestui tribunal No. 44/67, investită cu formula executorie, a cerut executarea hotărâniciei în cea ce privește a treia parte din moșia Belciugata din acest județ;

Având în vedere că contra acestei executări făcând contestație I. Maican și C. I. Fântăneanu în care a intervenit și Prima societate de credit funciar român din București, atât contestatorii, cât și intervenienta au susținut că ceata moșnenilor Corbi nu este bine

reprezentată azi în instanță prin mandatarii cari au răspuns la apelul nominal în numele cetii, deoarece acești mandatarii fiind alesi de ceata intimată conform art. 75 și urm. din legea pentru judecătoriile de ocoale, mandatul nu este valabil, dispozițiunile art. 75, reglementând materia reprezentării ceteilor de moșneni înaintea judecătoriilor de ocoale și în afacerile de competența acestor instanțe judecătorești, ele nu pot fi aplicabile și la tribunalele ordinare;

Având în vedere că mandatarii cetii moșnenilor Corbi cari au răspuns la apelul nominal în numele cetii, fiind persoane fizice, care fac parte din ceată chestiunea ce urmează a fi examinată, este aceia de a se ști, dacă ceata intimată, este bine reprezentată prin mandatarii săi, în baza mandatului dat acestora de către ceată, conform art. 75 și urm. din legea pentru judecătoriile de ocoale, sau ceata moșnenilor Corbi este bine reprezentată în instanță, independent de acest mandat;

Considerând că conform jurisprudenței stabilite, o ceată de moșneni există, oricâteori locuitorii unei comune sau un număr oarecare de locuitori, sunt legați fără voința lor printr'un interes comun de așa fel încât cu toții să formeze o colectivitate cu drepturi comune asupra unui lucru decurgând din titluri de proprietate privitoare la întreaga ceată și al cărui obiect este păstrarea și menținerea până la împărțea la lucrului comun;

Că, în ceia ce privește acționarea în justiție, îndeplinirea procedurii și reprezentarea înaintea justiției a acestor cete, deși ele nu constituiesc persoane juridice, cu toate acestea, potrivit art. 75 al. 11 din procedura civilă, pentru considerațiuni de utilitate, ele sunt asemănată persoanelor juridice și socotite a forma o singură persoană;

Că de acee, cetele de moșneni, obștiile răzășești, locuitorii improprietăți și nedivizați, sunt chemați în judecată printr'o singură citație colectivă, iar membrii ei nu figurează în instanță ca individual citați, ci sunt socotiți că se reprezintă unul prin alții în numele cetii și pentru ceată;

Că așa fiind și cum în specie, ceata moșnenilor Corbi, care este citată pentru azi, conform art. 75 al. 11 pr. civ., prezentându-se prin persoane fizice, cari fac parte din ceată, această ceată este bine reprezentată;

Că, obiecțiunea după care ar trebui să nu se considere ca bine reprezentată ceata moșnenilor Corbi, nu este întemeiată pe nici un text de lege, care să reglementeze în altfel înaintea tribunalelor și pentru afacerile de competența acestor instanțe judecătorești, reprezentarea ceteilor de moșneni;

Într'adevăr, art. 75 și urm. din legea pentru judecătoriile de ocoale, fiind privitoare la reprezentarea ceteilor de moșneni, înaintea judecătoriilor de ocoale și în afacerile de competența acestor instanțe judecătorești, dispozițiunile din aceste articole, nu pot reglementa materia reprezentării ceteilor de moșneni și înaintea tribunalelor ordinare pentru afacerile de competența acestor instanțe judecătorești ca primă instanță;

Că, din această cauză nici nu poate fi ținut în seamă mandatul dat de ceata moșnenilor Corbi, reprezentanților săi de azi, conform art. 75 din legea pentru judecătoriile de ocoale, acest mandat neputând conferi acestor reprezentanți în procesul de față, care este de competența tribunalului, calitatea de mandatar;

Că nici legea din 11 Februarie 1904 (art. 74 pr. civ.), nu reglementează materia reprezentării înaintea tribunalelor a ceteilor de moșneni de felul cetii intimată, de oarece, prin această lege, nu se face altceva, decât că pentru a înlesni propășirea economică a clasei țărănești, se creează tovarășii numite obștii, în vederea unei întreprinderi oarecare, iar în cea ce privește chestiunea reprezentării în justiție a acestor obștii, ea urmează după această lege să fie lămurită prin chiar contractul

care constată existența tovarășii și se determină obiectul întreprinderii;

Că deaceia obșteile create prin legea din 11 Februarie 1904, nu se pot forma și nu pot exista de cât prin voința membrilor cari compun colectivitatea, pe când cetele de moșneni de feul cetii intimele s'au format și pot exista, dupo cum s'a arătat mai sus, fără voința membrilor colectivității;

Că, așadar, motivul invocat cu privire la reprezentarea intimatilor, în procesul de față nefiind întemeiat, cață a fi respins;

Pentru aceste motive, redactate de d-l Const. Dumitrescu, judecător de ședință, tribunalul respinge etc.

(ss) G. COCEA, C. DUMITRESCU

Curtea de Casație din Roma

(18. Iunie 1912)

Prescripție.—Succesiune.—Beneficiu de inventar.—Suspendare.—Existența mai multor moștenitori.—Moștenitor unic.—Împărțeață.—Art. 2258 C. fr. (2119 C. civ. ital.).—Art. 1882 C. civ. rom.

Dispoziția art. 2258 C. fr. (2119 C. civ. italian și 1882 Cod. civ. rom.), după care prescripția nu curge contra moștenitorului beneficiar, în privința creanțălor ce el are contra succesiunii, se aplică nu numai în caz când există un singur moștenitor beneficiar, dar și atunci când există mai mulți moștenitori.

În consecință, de câteori există mai mulți moștenitori beneficiari, nu este loc a se distinge, în privința prescripției, între partea moștenitorului beneficiar din creanța ce el are contra succesiunii și părțile celorlalți comoștenitori.

Împărțeață săvârșită între comoștenitori nu împiedică prescripția de a continuă a fi suspendată.

(Din Revista *La Legge*, anul 1913) ¹⁾.

Observație. — Moștenitorul beneficiar, care avea o creanță contra defunctului, păstrează această creanță contra succesiunii, fiindcă legea suspendă prescripția în folosul lui; de unde rezultă că moștenitorul, creditor al defunctului, va putea, în urma îndeplinirii prescripției, să-și încaseze creanța sa din bunurile succesiunii.

Motivele acestei dispoziții sunt următoarele: legea a crezut de prisos de a sili pe moștenitor a provoca o condamnare contra succesiunii, pe care el o administrează atât în interesul său propriu cât și în acel al creditorilor și al legatarilor ²⁾. A se ipse exigere debuit.

Curtea de casație din Roma decide pentru a doua oară că dispoziția art. 1882 se aplică în toate cazurile, fie că există un singur moștenitor beneficiar, fie că există mai mulți, și unui autori aprobă această soluție ³⁾. Chestiunea este însă controversată.

Prescripția este, de asemenea, suspendată în favoarea succesiunii pentru creanțele și drepturile reale ce ea ar avea contra moștenitorului beneficiar, § 2 al art. 1882 din codul român, adaos de legiuitorul nostru, fiind expres în această privință. În Franța chestiunea este controversată ⁴⁾.

Paragraful 1 al art. 1882 ne vorbind decât de creanțele ce moștenitorul beneficiar ar avea contra succesiunii, chestiunea este de a se ști dacă în privința drepturilor reale, precum ar fi, de exemplu, proprietatea sau o desmembrare a proprietății ce defunctul ar fi început a prescrie, prescripția este sau nu suspendată în folosul moștenitorului beneficiar. Această chestiune este controversată în Franța ⁵⁾.

Ultima soluție a deciziei ce adnotăm pune în principiu că săvârșirea împărțeaței nu împiedică prescripția de a fi suspendată. În adevăr, suspendarea admisă de lege subsistă cât timp ține și beneficiul de inventar. Or, este știut că acest beneficiu nu încetează decât prin darea socotelor din partea moștenitorului, când încetează și administrația sa ⁶⁾.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL CIVIL DIN DOUAI

— 15 Maiu 1912 —

Prescripția de 5 ani. — Spital. — Prestație anuală. — Excepție. — Apel. — Art. 2277 C. civ. (1907 C. civ. rom.).

Prescripția cincenală, statornicită de art. 2277 C. civ. (1907 C. civ. rom.), se aplică prestațiilor anuale datorite unui ospiciu pentru căutarea și îngrijirea cuiva.

Această excepție poate fi propusă pentru prima oară în apel.

(Din *Recueil Phily*, anul 1913, p. 28) ⁷⁾.

OBSERVAȚIE. — Soluția mai sus admisă nu suferă nici o îndoială, din cauza generalității termenului art. 1907. În adevăr, acest text dispune că tot ce se plătește cu anul sau la termene periodice mai scurte se prescrie prin cinci ani.

Încât privește a doua soluție, ea este deosemena indiscutabilă, prescripția cincenală putând fi propusă în orice stare a procesului, și chiar pentru prima oară în apel. Cpr. Cas. fr. Sirey, 84. 1. 335; C. Renner, Sirey, 81. 2. 53, etc.

N. R.

¹⁾ Soluție identică a aceleiași Curți (13 Iunie 1891). Sirey, 1892. 4. 25 (cu nota lui Al. Wahl).

²⁾ Cpr. Aubry et Rau, II, § 214, pag. 496, nota 20 (ed. a 5-a); Guillaouard, *Prescription*, I, 147; Baudry et Tissier, *Idem*, 447, etc.

³⁾ Cpr. Guillaouard, *op. cit.* I, 150; Baudry et Tissier, *op. cit.*, 448. — *Contră*: Laurent, XXII, 66; Mourlon, III, 1910; Troplong, *Prescription*, II, 805; Le Roux de Bretagne, *Idem*, I, 664, p. 442; T. Hue, XIV, 428, pag. 541; Beltjens, *Encyclopédie du droit civil belge*, III, art. 2258, No. 2, etc.

⁴⁾ Vezi autorii citați de Beltjens, *op. și loco cit.*, No. 1 și în Dalloz, *Nouveau C. civil annoté*, IV, art. 2258, No. 15 urm.

⁵⁾ Vezi Beltjens, *op. cit.*, III, art. 2258, No. 3; Dalloz, *op. cit.*, IV, art. 2258, No. 13. Cpr. Planiol, I, 2702, 4e.

⁶⁾ Cpr. T. Hue, XIV, 428, pag. 541; Colmet de Santerre, VIII, 365 bis V; Guillaouard, *op. cit.*, I, 149; Baudry et Tissier, *op. cit.*, 452; Beltjens, III, art. 2258, No. 4, etc.

⁷⁾ Soluție identică a tribunalului din Nîms, (12 Mai 1886). *Pand. Period.* 86. 2. 371.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI ÎN ALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurentul Ilie I. Pârloga prin d-l avocat C. Pavlișe.

Intimatul Ion I. C. Pârloga s. a., prin d-l avocat Grigorescu.

*** Succesiune. — Divizibilitatea ei. — Dacă un coerede poate să reclame întreaga avere succesorală fără un mandat din partea celorlalți coheredi, afară de cazurile de renunțare sau prescripția drepturilor celorlalți coheredi.**

1. Succesiunea unei persoane este divizibilă și fie care erede dobândește din momentul morții autorului comun, un drept distinct de al autorului său; că, dacă vocațiunea la întreaga succesiune a unui erede îi conferă dreptul de a beneficia de toată succesiunea în caz de renunțare a coerezilor săi, sau de prescripțiune a dreptului lor de moștenire, nici o dispozițiune de lege nu-l autoriză a se îmbrăca fără mandat cu drepturile lor, pentru a reclama întreaga avere succesorală dela un terțiu, de oarece, un drept eventual nu poate servi de bază unei acțiuni în revendicare.

Prin urmare, un erede care nu are drept decât la jumătate din averea succesorală, nu poate reclama întreaga succesiune, căci cealaltă jumătate aparținând celui alt erede, reclamantul n'ar putea pretinde că are vreun drept decât numai probând că dreptul coeredului său este stins prin renunțare sau prescripțiune. (Cas. s. I, decizia No. 515 din 24 Septembrie 1913, prin care se casează decizia Curței de apel Craiova s. II, No. 182/912).

Recurentul Gheorghe Onea prin d-l avocat E. Oeconomu.

Intimata Anica Apostol H. Jianu prin d-l avocat C. Vășănescu.

*** Apel. — Apel introdus la tribunal în contra unei cărți de judecată. — Neindicarea temeiurilor de drept și de fapt pe cari se sprijină apelul. — Dacă în urma acordării unui termen pentru comunicarea lor se mai poate acorda un al doilea termen. — Art. 69, 326 și 333 pr. civ. și art. 98 l. j. oc..**

2. Dispozițiunile art. 69 și 333 din procedura civilă cari prevăd că neindicarea temeiurilor de drept și de fapt, pe cari se sprijină un apel, îndrituește pe cel în drept să ceară amânarea spre a fi comunicate, fără însă a se putea acorda o a doua amânare, sunt aplicabile și afacerilor de competența judelei de ocol în prima instanță, de oarece ele nu contrazic, ci din contră completează rândurile de procedură ale legii judecătorilor de ocole, cari, prin art. 98 prevede ca și art. 326 din procedura civilă, că apelul se face în acelaș mod ca și cererea introductivă de instanță.

Prin urmare, tribunalul face o justă aplicațiune a articolelor sus citate când nu acordă părții un nou termen pentru comunicarea motivelor de apel. (Cas. s. I, decizia 518 din 25 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Triib. Olt No. 721/910).

CASAȚIE S. II

Recurentul A. Georgeghiu, în persoană.

Intimatul Niță Ilie Suavă, în persoană s. a. lipsă.

*** Faliment. — Vânzarea imobilului falitului. —**

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacția

Ordonanță de adjudecare. — Recurs în casație. — Neadmisibilitate. — Art. 803 și 810 c. com.

1. Vânzarea imobilului falitului, făcută de judecătorul sindic conform art. 802 din codul comercial pentru lichidarea activului falimentului, neavând în sine caracterul unei vânzări silite, ci a unei vânzări voluntare ce se face sub privigherea justiției, cu observarea formelor pentru vânzarea imobilelor minorilor, ordonanța de adjudecare ce constată vânzarea imobilului unui falit nu este supusă recursului în casație. (Cas. s. II, decizia civilă No. 161 din 11 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul contra ordonanței de adjudecare a Tribunalului Mușcel No. 1019/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Căpit. Artaxerxe Ștefănescu prin d-nii avocați Em. Antonescu și Angelescu.

Intimatul Ministerul de Interne și de finanțe prin d-nii avocați Eug. Popescu și G. Stoicescu.

Contencios administrativ. — Căpitan contabil la corpul gendarmeriei rurale. — Dacă se bucură de stabilitate. — Art. 7 și 8 l. gendarmeriei rurale din 1893 modificată la 1908.

1. După art. 7 din legea jandarmeriei rurale din 1893, modificată la 1908, ofițerii corpului jandarmeriei se recrutează din ofițeri de orice armă din armata activă și trecerea lor din activitate în jandarmerie se face prin Înalt Decret în urma raportului Ministrului de Interne bazat pe recomandarea Ministerului de Război și această numire rămâne definitivă după un an, în cursul căruia ofițerul va putea fi trecut în armata activă; iar după art. 8 din aceeași lege celalt personal al cancelariei se determină prin legea bugetară.

De aci rezultă că dacă funcțiunea de căpitan însărcinat cu contabilitatea în materii este determinată prin bugetul Ministerului de Interne, iar nu printre cele create de legiutor prin art. 8 al. 1 și declarate ca definitive după trecere de un an de la numire și putând fi ocupată și de ofițerii aflați în rezervă, ea nu poate fi considerată ca definitivă pentru titularul său și nici un alt articol din legea jandarmeriei nu-i conferă un asemenea caracter. (Cas. III, decizia No. 311 din 6 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra Decret. Regal No. 4028/913, publicat în Mon. oficial No. 43/913, și prin care decretul recurrentului a fost înlocuit în funcția de căpitan însărcinat cu contabilitatea în materii a Corpului jandarmeriei rurale și a atelierului de confecțiuni a aceluși corp).

A apărut: Noua lege a consolidărilor petroliere 1913 cu jurisprudența la zi, cuprinzând: Expunerea de motive a noiei legi. — Dezbateri parlamentare în Senat și Cameră. — Textul noiei legi în limba română și franceză. — Jurisprudența, de d-l N. G. Marinescu, avocat al statului. Prețul 4 lei. De vânzare la ziarul Curierul Judiciar.